

דרوش אחיך אותו [ובברים כ"כ ב']. רהנה מרע"ה נתира מפני שעוג עשה חסד עם א"א ע"ה, ויבוא הפליט זה עוג [בראשית י"ד י"ג], וחסד לאומים חטא לשונא ישראל [משל י"ד ל"ד]. אמן זה אינו אלא דוקאCSI כישראל מבקש טובה וחסד מהגוי או חטא היא לשונאי ישראל, אבל כשהעשה עצמו כמו ויבוא הפליט אזי טובתן של רשעים רעה היא אצל צדיקים [יבמות ק"ג ע"א]. וזהו שאמר הקב"ה למרע"ה אל תירה אותו מפני שעשה חסד לא"א ע"ה, עד דרוש אחיך אותו שיעשה לו טובה או ראוי לירא לא זולת זה, וק"ל.

עשַׂה לְךָ שְׁרֵפָה [כ"א ח']. חזקה מלך יהודה כיחת וכוכי פסחים נ"יו ע"א], יראה דורות שלפניו ס"ל עשה לך מלך ולא נאסר דבר שאינו שלהם ולא גנשיות ע"ז ולא צריכה ביעור, וחזקי מלך יהודהCSI ס"ל עשה לך מליהם ונאורה הנחש, והוא פלוגתא דתנאי פ"ק דיומא [ג' ע"ב] ע"ש, ועיי' בע"ז פרק (אין מעמידין) [כל הצלמים, מ"ד ע"א] דחזקיה הוא ס"ל אין אדם אסור לכון כיחת ולא שרף ע"ש, ויש להאריך בזה.

אֲלֹא תִּירָא אֹתוֹ [כ"א ל"ד]. במסרה אותו מלא שנים, הכא, ואידך עד

פרשת בלק

מערב רב, כמו שאמרו להם גבי סיחון, لكن ויגר מפני העם ולא מפני ישראל, אמן ויקץ מוואב מפני ב"י, כי אחרי שיפלו ביד העם יחוירו ויפלו ביד ישראל, זהה קשה להם, ע"כ אמרו עתה יהחכו הקhal הזה, פי' הקhal עם ישראל שנkahlu בקיבוצים יהחכו כלוחך השור. פי' התוס' הויאל ואין לו שניים לאכול בהם ע"כ הוא עוקר בפיו עם השורש יותר מן הכמה האוכלת בשנית, ונמשל לפי הניל לישראל שאין להם שניים לאכול את מוואב, שהם נצטו על לא מתגר בהם, והם יריעו להם יותר לעקו מושורש, והיות כי בלק ראה את

וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמוריו ויגר מוואב מפני העם פאד [כ"ב ב']. פי' בלק קודם היותו מלך ומן רב ראה את כל אשר עשה ישראל לאמוריו, פי' כי בתחלת הצלחת האמוריו עם מוואב במלחמה הבין בלק כי ישראל עשה זה לאמוריו, כדי שיתהרו עמוון ומואב בסיחון נגיטין ל"ח ע"א], אלא הם לא האמינו לדבריו, אבל הוא כבר ידע והבין זה, ואמנם עתה כאשר ראו גם הם שהאמת כן, ע"כ ויגר מוואב מפני העם, שפחדו מפני הערב רב, שהם אינם מזוהרים על לא מתגר כם מלחמה, ואח"כ יבואו ב"י ויקחו